

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

BERKELEY, CAL.

Lokakuun viime numerossa ei vielä ollut kirjottanut kukaan nuorten-osastoon, mutta tästä lähtien pitäisi olla joka numerossa edes jonkun kirje, että se olisi merkki. — Minä koetan joka toiseen numeroon saada aihetta kirjoittaakseni ja "Nuori" tai joku muu toimii vastaisen toiseen; silloin se on ainakin vakituinen.

30 p. oli haalilla kappale "Huh-tikuun Manda." Se meni mainosti. Manda edenkkin vei osansa luonnollisena, sekä Matti myös. Tuntui niin kadikkaalle silloin kun Matti astui ovesta sisään, heitti kirveen ovensuuhun lattialle sitte hatun ja toisen saappaan nurkkaan toisen keskelle permanttoa, sitte rupesi paljain jaloin tapustelemaan lattialla. . . Manda koetti haastaa riitaa, mutta Matti ei ollut kuulevinaan, o-dotteli hiljaisuudessa vain touko-kuuta. . . Meille koittaa myös kohta toukokuu.

Olen kuullut, että toveritar Mary Kari on melisairas ja lähetetty veljensä luo Butteen. Jos se on totta, on se julmaa, hirveää. Oh! Mary oli aina niin kiltti, herttanen tyttö, nuori, ollut tässä maassa vasta kaksi vuotta. Berkeleyssä koko ajan. Paikassa hän kai oli hermostunut, ja siitä saanut alkunsa tahi en tiedä. Nykyisen järjestelmän uhri. "Oh! vielä kerran me kostamme teille, te kurjat konnat. Kostamme kaikkien sortuneiden toveriemme puolesta. Oi jos se aika joutuisi, koittäisi pian aika jolloin saisimme panna kostomme täytäntöön. Kuinka pian? Se riippuu meistä, toverit!

Mi—Mi.

Me emme "kosta" mitään kellekään siinä merkityksessä kuin tuo sana tavallisesti ymmärretään. Me vaan muutamme, eli paremmin sanoen, autamme kehityksen kulkua, luomaan olot sellaisiksi, ettei toisella ihmisellä omaisuuden kautta ole mahdollisuutta toista sortaa. Sellainen muutos omaisuksien omistajille on enempi sinuaus kuin kosto.

Viime kirjeesi lopussa ollut selostus jäi lyhyeksi, joten nyt jatkan. Sellaisten salaliittojen olemassaolosta tuskin kukaan varmasti tietää, mutta se seikka, että vapaa-ajatuksen levittäjiä, jotka samalla ovat kiivaita katolisen kirkon vastustajia on murhattu, tämän kirkkokunnan jäsenistön toimesta saattaa otaksuaan, että sellaisia salaliittoja voi olla olemassa. Mutta voi olla niinkin että muutamit yksilöt menevät kiikkossaan äärimmäisyyk-

siin. Myöskin tämän kirkkokunnan jäsenten uskotaan hävittävän postista sellaista kirjallisuutta kuten katolilaisvastaisia lehtiä nimeltä "Menace" ja joskus myöskin sosialistisia lehtiä. Sellaisilta postiteiltä, missä tiedetään olevan katolilaiseen uskotoon kuuluvia postinkantajia, väädetään hävinneen sosialistilehtien tilauskortteja v. m. Mahdollisesti näissä väitöksissä on perää ja mahdollisesti ne useasti ovat perättömiäkin. Syy minkätähden katolinen kirkko niin kovin vihaa vapaamielisyyden levittämistä on se, että sillä on suunnattoman paljon omaisuutta tässäkin maassa, jonka se on riistänyt tietämättömältä kansalta, ja siksi se tahtoi si kansan yhäkin pysymään tietämättömänä, että sitä saisi edelleenkin riistää.

Ne kaksi poikaa silti voivat olla aivan viattomia kaikesta tästä. Kuten jo edellisellä kerralla sanoin, voivat he vain kurillaan laittaa sellaisia kaameita ja sala-peräisiä merkkejä postilaitokoihin. Tämä otaksu näyttäen enemmän todennukaiselta.

Selma-täti.

ASTORIA, ORE.

Lämmin tervehdys Mille ja kaikille Toverittaren ystäville. — Sanoin, — erittäinkin nuorille, mutta niitä ei taida ollakaan Toverittaren lukiakunnassa, koskei heiltä kuulu hiiskaustakaan vaikka nuorten-osasto tarjoaa siihen niin mainoin tilaisuuden.

Ja kuitenkin löytyy satoja suomalaisiakin kalpeapokisia, surukatsaisia, — elonsa keväässä jo kuihtuneita tyttöjä ja poikia, Yhdysvalloissa.

Eikö teillä ole mitään valittamista? Eikö mitään kertomista ja oppimista kärsimyssisariltaan. Toverittaren kautta?

Älkää antako sen olla esteenä, ettette ole mitään kirjailijoita ja kynäilijöitä. Me ymmärrämme kyllä toisiamme, vaikkamme voikaan pukea ajatuksiamme erittäin kaunokirjalliseen muotoon, johon meillä ei ole ollut tilaisuutta totuttaa itseämme.

Minä olen lukenut Toveritarta yli kaksi vuotta. Se, se on ollut ensimmäinen ja paras sosialismin evankeliumin lähetysaarnaja minulle.

Kotipaikallani Suomessa, jossa kasvoin 16 vuotiaaksi, en kuullut, tuskin sosialismin nimeäkään mainittavan, ennenkuin siskoni tilasi minulle Toverittaren. Nyt olen ollut tässä maassa kolmatta vuotta, mutta vasta viime aikoina olen ruvennut käytännöllisesti kannattamaan sosialismia. Puo- lisen vuotta olen kuullut osastoon, ja nyt toimin huvitoimikunnassa ja näytelmäseurassa, toimintaan heränneen henkeni ensi innolla.

No niin, minä niin kovin mielelläni lukisin, toistenkin nuorten elämän toilahduksia nuorten os-

saston palstoilta. Tottakai tämä toive pian toteutuukin, sillä "kipinästä syttyy suuri tuli," sanotaan.

Nuori.

KELSO, WASH.

Ajattelin vaan kehoittaa nuoria, että alkakaa nyt kilvan kirjottaa nuorten osastoon, sillä olisi niin hauskaa kun saisi lukea nuorten kirjoituksia. Ja se olisi teille itsellennekin hyödyksi ja huviksi. Siinä kehittyisi kirjoitustaito. Ja samalla tulisi lehtikin monipuolisemmaksi sisältönsä puolesta.

Siis herättäkää nuoret ja kirjoitamaan pian! Ehkäpä sinne joukkoon joskus vanhemmatkin saavat kirjoittaa?*)

Kyllä minä näin lasten numerosta, että heillä on tietoa paljon enempi kuin joillakin vanhemmilla on koko ikänään ollut. Oikeen minua ihmetytti se, että lapsetkin niin paljon ymmärtävät. Siitä kiitos heille, että ovat kehittäneet ajatuksiaan ja tieto- ja hankkineet niin paljon. Kirjottaa edelleenkin lapset lasten-osastoon, että he seuraivat ten-osastoon, sillä niiden kirjoitusten seuraaminen on hyvin opettavaista toisille lapsille, että he seuraivat esimerkkiä ja alkaisivat kirjoittamaan.

Tervehdän kaikkia lapsia, jotka ovat tähän lehteen kirjottaneet ja kehoitan teitä edelleenkin kirjoittamaan. Ja kaikille naisille, nuorille ja vanhoille tahdon antaa sen kehoituksen, että he tilaisivat Toverittaren.

SARA-SISKO.

*) Saavat. — Toim.

SOTILASLASTEN KOHTALOSTA

(Jatkoa kuudennelta sivulta.)

den pienemmän vaatteen, järjestettävä huoneet ja varustettava ruoka

Monta erehdystä tapahtui ja silloin emäntä torui runilla sanoilla. Vaikka joka päivä keitin ta paistoin liharuokia perheelle, annettiin minulle harvoja poikkeuksia ja pyhä aterita lukuunottamatta, vaan voita, leipää ja kaljaa.

Nuo pojat usein syöttivät leipäni rasvaisille vesilammikossa räpiville ankoille ja kun vanhemmat tulivat kotiin väkenivät heitä ja vielä lisäksi valehtelivat, että minä söin heidän osasta. Silloin minä olisin saanut selkäsauvan, ellei isäntä, joka oli hyvä minulle, pannut vastaan. Emäntä uhkasi sellaisesta puolustuksesta antaa samaa kuria hälekin.

Toisinaan kun Sovalin kirkkoon, joka oli juuri naapurissa, me leivottiin liian paljon rippileipiä sai isäntäni, joka oli sa-

malla kertaa myös kirkonpalvelija nuo leivät itselleen. Silloin sain minäkin niistä tarpeeksi ja vaikka ne olivat niin kuivettuneita, että ikenistä veri läksi söin mieluummin kuitenkin niitä, kuin kitkerää hapanta ruisleipää, hap-pamen kaljan kanssa.

En ymmärtänyt noiden rippileipien tarkoitusta, vaan kiitin vilpittömästi luojaa siitä, että ne olivat siksi isoja että yksi sellainen hyvin täytti kasaan kuivuneen vatsani.

Kerroin myös siitä, kun eräänä kesänä hyvin pienenä vielä olivat molemmat silmäni niin kipeät, että kahdeksan viikkoa ne olivat sidottuna. Ne olivat aivan ripsettömät ja melkein unpeen turvonnut, niin valan arat, että joskus kun koetin nostaa sidettä niin huoneessa valo sattui niihin niin kipeästi, että luulin tulisen nuolen menneen pääni lävitse.

Seinä koittelemalla osasin kulkea takapihalle ja sieltä takaisin ilman auttajaa. Ja sellaistaahan minulla ei ollutkaan kun äiti ja siskot olivat päivät läpeensä leipätaisteluissa.

Rajusti sykkeväällä sydämellä ja henkeäni pidätellen kerroin sen tapahtuman kun pari vuotta sitten olin kovasti sairas, rinaastani; olin maannut vuoteessa, vaan nyt halusin istua, ettei olisi niin ikävä. Aamusta iltaan en nähyt ketään vaikka olin niin heikko, etten jaksanut lainkaan kävellä, ei äitini voinut muuta kun sitoa minut tuoliin tyynyjen varaan, akkunaa luo johon halusin asettaen vierelleni päivän tarpeet ja lääke pulloja. Siinä sain nukkuu, jos saaton, sain kirjoittaa tai piirustaa jos jaksaisin.

Siinä istuessani eräänä päivänä näin tulen liekkien nousevan kapean kadun vastakkaiselta puolelta. Erään kreikkalaisen sikari- tehdas oli tulissa. Hänen nuorin lapsensa leikkien tulitikkujen kanssa oli sytyttänyt sen tuleen.

Juoksevien ihmisten hätähuudot ja liekkien yhä ahnaammaksi muuttuva voima saivat minut epätoivoon. Minä ruhdoin itseäni sinne, tänne turbaan. Ja palo muuttui niin raivoiseksi että lasin lävitse kuunnus hohli polttavasti.

Vaikea on kertoa niitä tuskia ja pelkoa, jota silloin tunsin. Ihmiset alkoivat huutaa lapsi on palanut ja pian äitini ilmestyi eteeni. Hän oli saanut tiedon tulipalosta ja luuli sen olevan meillä ja sitten kun kuuli vastaan tulevien valituksia että "Japsi on palanut," luuli hän minun jo kuolleen.

Saunalahdessa ei ollut silloin palokuntaa ja ankaria ponnistuksia se vaati asukkailta ilman parempia välineitä saada tulen sam-mumaan. Seurauksena tästäkin tapahtumasta oli äidille sairas vuode.

(Jatka)

Sand Couleen, Mont., S. S. Osaston Ompeluseura pitää kokouksensa joka toinen torstai ilta kello 7. Terve tuloa kaikki!